

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové a soudců JUDr. Jakuba Camrdy a Mgr. Ondřeje Mrákoty v právní věci žalobce: **O. L. B.**, zastoupený Mgr. Romanem Sklenářem, advokátem se sídlem Osvoboz. pol. vězňů 656, Kladno, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, Praha 5, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 9. 12. 2015, č. j. 43 Ad 51/2015 – 36,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalované **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává.**

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

Žalobce (dále „stěžovatel“) se kasační stížností domáhá zrušení shora uvedeného usnesení Krajského soudu v Praze (dále jen „krajský soud“), kterým byl odmítnut jeho návrh ve věci nároku na výši nemocenských dávek.

Dne 1. 2. 2013 utrpěl stěžovatel pracovní úraz u zaměstnavatele – autodopravce L. K. Podáním doručeným krajskému soudu dne 21. 7. 2015 se žalobce domáhal „*24 měsíčního nároku doby trvání nemocenské a výplat nemocenských dávek s tím spojených a řádného a spravedlivého objasnění postupu orgánu OSSZ Liberec a zaměstnavatele.*“ Označil za irelevantní rozhodnutí Okresní správy sociálního zabezpečení Liberec ze dne 7. 2. 2014, č. j. 45005/005469/14/110/PSO, jímž mu nebyla přiznána výplata nemocenského po uplynutí podpůrčí doby dnem 15. 2. 2014, jakož i rozhodnutí žalované ze dne 8. 1. 2014, č. j. X, kterým byla zamítnuta jeho žádost o invalidní důchod. Rozhodnutí jsou podle stěžovatele irelevantní a „*byl by nesmysl se odvolávat proti blábolům jak LPK, OSSZ, ČSSZ, byla vydána nesmyslně, a tak jakékoliv mé odvolání by byl blábol sám, tudíž vše BLÁBOLIVÉ, neslučující se se zákonem.*“ Uvedená rozhodnutí připojil k podání spolu s posudkem OSSZ Kladno k posouzení zdravotního stavu žalobce ze dne 17. 12. 2013. Krajský soud následně

stěžovatele vyzval usnesením ze dne 9. 11. 2015, č. j. 43 Ad 51/2015 - 25, aby ve lhůtě 14 dnů odstranil vady svého podání ze dne 21. 7. 2015.

Stěžovatel na usnesení reagoval podáním ze dne 16. 11. 2015, ve kterém uvedl, že se domáhá přezkoumání dvou rozhodnutí žalované, a to rozhodnutí ze dne 30. 6. 2015, č. j. X a ze dne 1. 7. 2015, č. j. 10000/1926842/15/321. Pokud jde o skutkové a právní důvody nezákonnosti napadených rozhodnutí, uvedl, že výrok rozhodnutí žalované „*pod spisovou značkou X*“ považuje za nerelevantní a nepokládal za smysluplné se proti němu odvolávat. Dále rekapituloval průběh své léčby a zmínil zasedání posudkové komise dne 17. 12. 2014, jejíž praktiky označuje za nezákonné. Dále uvedl, že rozhodnutím ze dne 8. 1. 2014 byl „*uznán jako občan se změněnou pracovní schopností, sníženou o 30%*“. K rozhodnutím správních orgánů uvedl: „*Co se týče č. j. X, ze dne 30. 06. 2015, vypravené dne 01. 07. 2015, toto rozhodnutí ve svém obsahu pouze opisuje, že jsem se měl roku 2014 odvolat, a navrhuje soudní přezkum. Já se v roce 2014 neodvolával z důvodu popsaného výše. Další výrok Mgr. V., vyjádřený p. V. Š., pod č. j. 10000/1926842/15/321, vidím vzhledem ke výplatě mi zasláné a ke tomu, co nablásil zaměstnavatel za mne na OSSZ Liberec, jako nesprávné, obzvláště proto, že pracovní smlouva zněla na místo výkonu adresa zaměstnavatele a služební cesty zaměstnavatelem nařízené a i proto, neboť zaměstnavatel neměl pravomocnou schválenou písemně, že zábraniční diety chci jen v české měně. [...] Porušení namítaných zákonných ustanovení shledávám v délce trvání nemocenských dávek, ve výši nemocenských dávek.*“ Veškerá rozhodnutí k délce trvání nemocenské shledal od samého počátku „*jako absolutně neplatná*“. Zopakoval, že se domáhá proplacení nemocenské za 24 měsíců ve výši podle uvedeného vzorce; rovněž zpochybnil správnost údajů nahlášených zaměstnavatelem L. K. na OSSZ Liberec.

Krajský soud pro neodstranění vad žalobu odmítl podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s.; nadto krajský soud zjistil, pokud jde o rozhodnutí žalované ze dne 30. 6. 2015, č. j. X, že uvedeným správním aktem byly zamítnuty námitky stěžovatele proti rozhodnutí ze dne 8. 1. 2014, č. j. X, kterým byla zamítnuta žádost o invalidní důchod. K rozhodnutí ze dne 1. 7. 2015, č. j. 10000/1926842/15/321, krajský soud zjistil, že se jedná o přípis žalované, kterým reagovala na žádost o zaslání nedoplatku na dávkách nemocenského pojištění. S ohledem na tato zjištění krajský soud dospěl k závěru, že stěžovatel fakticky brojí proti prvoinstančnímu rozhodnutí OSSZ Liberec ze dne 7. 2. 2014, č. j. 45005/005469/14/110/PSO, kterým byla zamítnuta žádost o výplatu nemocenského pojištění po uplynutí podpůrcí doby dnem 15. 2. 2014, a to za situace, kdy nevyužil svého práva podat proti tomuto rozhodnutí odvolání, ač o této možnosti byl poučen; byl by nadto dán důvod pro odmítnutí návrhu podle § 46 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

Proti usnesení krajského soudu podal stěžovatel dne 23. 12. 2015 kasační stížnost, ve které uvedl v podstatě jen skutečnosti vztahující se k jeho pracovnímu úrazu, jeho příčinám, následné léčbě a odpovědnosti zaměstnavatele, tedy skutečnosti bez významu pro posouzení věci samé. Zopakoval, že se domáhá zaplacení dávek nemocenského pojištění „*tak jak uvedl v žalobě*“. Ke kasační stížnosti přiložil fotografii se schematickým znázorněním vzniku jeho úrazu. Na výzvu Nejvyššího správního soudu stěžovatel kasační stížnost doplnil podáním ze dne 3. 2. 2016. Uvedl, že kasační stížnost podává z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Dále uvedl, že krajský soud úmyslně ignoroval fakt, že stěžovatel je zcela zdravý. Krajský soud postupoval nesprávně, pokud nezrušil stěžovatelovu změněnou pracovní schopnost v celém rozsahu, změněná pracovní schopnost stěžovatele nemá oporu ve spise a je v rozporu s realitou. Stěžovatel opakovaně uváděl, že je zdravý a krajský soud měl změněnou pracovní schopnost jednoznačně zrušit; navrhl, aby kasační soud rozhodl o zrušení změněné pracovní schopnosti, aby rozhodl o délce trvání nemocenské 24 měsíců, dále o vyplacení 100 % mzdy za celou dobu

pokračování

trvání nemocenské a konečně, aby rozhodl o škodě vzniklé žalované úmyslným jednáním stěžovatelova zaměstnavatele L. K. Kasační stížnost byla dále doplněna podáním ze dne 5. 2. 2016, ke kterému stěžovatel pro potřeby výpočtu výše dávek nemocenské přiložil doklady o mzdě, kterou pobíral u předchozího zaměstnavatele fy REDENTOR s. r. o.

Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

III. Posouzení kasační stížnosti

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené rozhodnutí krajského soudu v rozsahu a v mezích důvodů stěžovatelem vymezených (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná. Stěžovatel za důvody kasační stížnosti formálně označil důvody vymezené v § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., aniž by však pod tato ustanovení podřadil konkrétní specifikaci.

Nejvyšší správní soud v prvé řadě připomíná, že v případě, že je kasační stížností napadeno usnesení o odmítnutí žaloby, je Nejvyšší správní soud v řízení oprávněn toliko zkoumat, zda rozhodnutí krajského soudu a důvody, o které se toto rozhodnutí opírá, jsou v souladu se zákonem; jeho úkolem není přímo přezkoumávat samotné žalobou napadené správní rozhodnutí (tím méně rozhodnutí správního orgánu), nýbrž prověřovat, zda soud při odepření přezkumu postupoval a uvažoval správně. Rozsah přezkumu rozhodnutí soudu je tak vymezen povahou a obsahem přezkoumávaného rozhodnutí. Jestliže krajský soud žalobu odmítl a věc samu neposuzoval, může Nejvyšší správní soud v řízení o kasační stížnosti pouze přezkoumat, zda krajský soud správně posoudil podmínky pro odmítnutí žaloby, nemůže se však již zabývat námitkami týkajícími se merita, tedy toho, zda správní rozhodnutí je zákonné či nikoli (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2009, č. j. 3 As 44/2008 - 80, dostupný na www.nssoud.cz). Nejvyšší správní soud proto konstatuje, že argumentace stěžovatele, kterou nelze podřadit pod zákonné důvody pro podání kasační stížnosti (neboť směřuje do věci samé) ve smyslu § 103 odst. 1 s. ř. s., je pro posouzení důvodnosti kasační stížnosti irelevantní a Nejvyšší správní soud k ní proto nepřihlížel.

Z obsahu soudního spisu Nejvyšší správní soud zjistil následující rozhodné skutečnosti: Stěžovatel dne 21. 7. 2015 doručil krajskému soudu podání, z jehož obsahu vyplývá, že podává žalobu na přezkoumání nároku na poskytování nemocenského vzniklého v souvislosti s pracovním úrazem. Podání stěžovatele je přes svoji obsáhlost nejasné a nepřehledné a z jeho obsahu nelze jednoznačně identifikovat právní a skutkové důvody návrhu. K podání byly přiloženy podklady vztahující se k pracovnímu poměru stěžovatele a dále prvoinstanční rozhodnutí žalované ze dne 8. 1. 2014, č. j. X, kterým byla zamítnuta žádost stěžovatele o invalidní důchod, a dále rozhodnutí Okresní správy sociálního zabezpečení Liberec ze dne 7. 2. 2014, č. j. 45005/005469/14/110/PSO, jímž nebyla stěžovateli přiznána výplata nemocenského po uplynutí podpůrní doby dnem 15. 2. 2014.

Nejvyšší správní soud opakovaně konstatoval, že v řízení o žalobách proti rozhodnutím správních orgánů musí žaloba obsahovat jednak základní náležitosti podání podle § 37 odst. 2 a 3 s. ř. s., a jednak náležitosti žaloby podle § 71 odst. 1 písm. a) až f) s. ř. s. Neobsahuje-li žaloba tyto náležitosti a na výzvu soudu nejsou odstraněny, brání to projednání žaloby; soud žalobu odmítne (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2004, č. j. 4 Azs 149/2004 - 52, publikovaný pod č. 488/2005 Sb. NSS).

V projednávané věci vyšel krajský soud z toho, že podání ze dne 21. 7. 2015 neobsahovalo požadované náležitosti žaloby dle § 71 s. ř. s., proto vyzval stěžovatele

k jeho doplnění, přičemž jej dostatečně poučil o způsobu, jak má doplnění provést, tj. doplnit kopii rozhodnutí, jehož přezkumu se domáhá, dále doplnit, z jakých skutkových a právních důvodů považuje výrok napadeného rozhodnutí za nezákonný, a uvést, v čem spatřuje porušení namítaných zákonných ustanovení, dále měl uvést, čeho se na soudu domáhá (rozsudečný výrok), a doplnit údaj o tom, kdy obdržel napadené rozhodnutí. Zároveň byl stěžovatel poučen o tom, že soud podání odmítne, nebude-li ve stanovené lhůtě doplněno nebo opraveno a v řízení nebude možno pro tento nedostatek pokračovat.

Nejvyšší správní soud pokládá postup krajského soudu za správný. Podaná žaloba zcela jednoznačně vzhledem ke svému výše uvedenému obsahu nespĺňovala požadavky § 71 odst. 1 písm. a), c), d) a f) s. ř. s., přičemž tyto vady bránily jejímu věcnému projednání. Z podání nebylo patrné, proti čemu směřuje (napadené rozhodnutí správního orgánu nebylo krajskému soudu předloženo), chyběl údaj o tom, kdy bylo rozhodnutí doručeno či jinak oznámeno stěžovateli, nebyl označen napadený výrok (výroky) rozhodnutí. Podání neobsahovalo žalobní body, z nichž by bylo patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje stěžovatel napadený výrok rozhodnutí za nezákonný nebo nicotný a podání neobsahovalo návrh výroku rozsudku. Za této situace bylo plně na místě, pokud se krajský soud pokusil o odstranění uvedených nejasností; učinil tak usnesením č. j. 43 Ad 51/2015 - 25 ze dne 9. 11. 2015.

Z dikce § 37 odst. 5 s. ř. s. je zřejmé, že jestliže podání neobsahuje zákonem stanovené náležitosti, soud vyzve žalobce k jejich odstranění v přiměřené lhůtě. Tato lhůta byla krajským soudem stanovena v délce 14 dnů. Stěžovatel byl poučen o tom, jakým způsobem má vady podání odstranit, a byl též poučen o tom, že jestliže tak ve stanovené lhůtě neučiní, bude řízení odmítnuto. Stěžovatel sice na uvedenou výzvu ve stanovené lhůtě reagoval podáním ze dne 16. 11. 2015, nicméně nezbyvá než souhlasit s krajským soudem, že ani tímto doplňujícím podáním vady předchozího návrhu neodstranil a v řízení nebylo možno pro tento nedostatek pokračovat. Za rozhodnutí, jehož přezkoumání se domáhá, označil stěžovatel rozhodnutí č. j. X, ze dne 30. 6. 2015 a č. j. 10000/1926842/15/321, ze dne 1. 7. 2015. Soudu byly předloženy kopie těchto rozhodnutí a z těchto vyplývá, že rozhodnutím č. j. X, ze dne 30. 6. 2015 žalovaná zamítla námitky stěžovatele proti rozhodnutí o zamítnutí žádosti o invalidní důchod. Předmětem uvedeného rozhodnutí tedy nebyly dávky nemocenského pojištění, ale žádost stěžovatele o invalidní důchod ve smyslu zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, jak ostatně správně konstatoval krajský soud. Pokud jde o rozhodnutí č. j. 10000/1926842/15/321, ze dne 1. 7. 2015, z předložené kopie vyplývá, že jde „pouze“ o sdělení žalované stěžovateli ve věci žádosti o zaslání nedoplatku na dávkách nemocenského pojištění a nejde tedy o rozhodnutí ve věci, kterou stěžovatel tvrdí.

Stěžovatel tedy nevyhověl výzvě krajského soudu, pokud jde o doložení kopií rozhodnutí, jehož přezkoumání se domáhal, a požadavky soudu nenaplnil ani v ostatních bodech, tj. neupřesnil žalobní body, neuvedl přesné datum doručení napadeného rozhodnutí ani neupřesnil návrh výroku rozsudku. Jestliže tedy stěžovatel výzvě krajského soudu nevyhověl a své podání řádně a v souladu s výzvou soudu nedoplnil, a jestliže pro tuto skutečnost nebylo možné jeho návrh projednat, postupoval krajský soud správně, když neprojednatelný návrh odmítl. V tomto případě také krajský soud správně svůj postup odůvodnil odkazem na § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

Ze správního spisu vyplynulo, že návrh stěžovatele směřuje ve skutečnosti proti rozhodnutí OSSZ Liberec ze dne 7. 2. 2014, č. j. 45005/005469/14/110/PSO, kterým byla zamítnuta jeho žádost o výplatu nemocenského po uplynutí podpůrní doby dnem 15. 2. 2014. Tomu odpovídají tvrzení stěžovatele, který uváděl, že se domáhá „přezkoumání nároků na výši a dobu délky nemocenských dávek“. Shodně s krajským soudem Nejvyšší správní soud

pokračování

musí konstatovat, že proti rozhodnutí č. j. 45005/005469/14/110/PSO stěžovatel nepodal odvolání v řízení před správním orgánem, ostatně tuto skutečnost stěžovatel ani nerozporoval. S ohledem na uvedené je nutno přisvědčit krajskému soudu, že ve vztahu k rozhodnutí č. j. 45005/005469/14/110/PSO, ze dne 7. 2. 2014, by byl návrh nepřijatelný podle § 68 písm. a) s. ř. s. a jako takový by rovněž musel být odmítnut podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

Lze tedy shrnout, že Nejvyšší správní soud se ztotožňuje se závěrem krajského soudu, že podanou žalobu bylo třeba odmítnout. Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s § 60 odst. 1 a 2 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl ve věci úspěšný, proto nárok na náhradu nákladů řízení nemá; žalované nelze podle § 60 odst. 2 s. ř. s. přiznat právo na náhradu nákladů řízení ve věci týkající se nemocenského pojištění, ačkoli byla procesně úspěšná.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 3. června 2016

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu